

Szabó Bogár Imre

A harc vége

Most már hiába harcolok,
ez a sok ránc az arcomon
elárul engem.

Győzelem?

A kétség kínja jön velem.

Babérok helyett csak a seb.
Testemen mintha stigma volna!
Kívül maradtam, mint egy eb,
a gazda megy a boltba!

A Szép Nagy Élet már oda!
Néha még jön egy pár sora,
üdvözöl, régi szeretőt.
Én hagytam volna cserben őt?

Veled is így lesz, kedvesem!
Senkinek nem lesz kedve sem
elbúcsúzni csendesen.

Csak
nézlek majd, ahogy távolodsz,
s a múltba érve fellobogsz,
mint mikor egyszer réges-rég
tőlünk izzott az őszi ég.

Hőkölve hátrálnál

Hőkölve hátrálnál nyaradba vissza,
de utadat állja már az ősz.
Jó lenne tudni, véredet mi issza,
sorvad a tested, fogy az erőd.

Megállsz a pompás, dérütötte réten,
lerogysz egy ősbálvány-tölgy alá.
Ez a tölgy susogta füledbe régen:
élet lesz, szerelem, s nincs halál.

A puszták mélyéről langy szellők kelnek,
s indulnak hosszú, végtelen útnak.
Valami szépet most is hazudnak.

Hátadat veted az ősbálvány tölgynek,
jól tudod, innen nincs tovább.
Jön egy kis fuvallat, hallgasd, ne törd meg,
életről suttog,
elaltat,
s úgy öl meg.

Csontos Márta

Egy megsebzett ház elégiája

Csak a szél egyensúlyoz
romokba bomlott testemen,
s a sötét üres ölében
meghúzza magát a csend.

Régi lábnyomok hideg
peremén surran az emlék,
s a múltba tárt ablakokon
megfáradt fény kereng.

Cspadát állít a komód,
vak sparhelt les a szögleten,
a visszhangot nyelt zongorán
anyám kísért odabent.

Merre bujkál az idő?
Kényszerszünet a napokon.
elnémult bennem a kérdés,
a magány oly eleven.

Feldúlt fészek a torony,
hallgatás ritmusa ketyeg,
s én, a megvénült gyermekarc,
régim mosolyom keresem.

Fekete zongora

Fekete zongora üregében
érted jajdul a húr, anyám,
dallamba mártott ujjad jel,
örök üzenet az idő falán.

Megcsonkított vázlat a múlt,
laza ajkad kőbe véste a tél,
utolsó órad hidegén
titkod sebzett magzatként elvetél.

Áve Mariát dúdol az erdő,
mozdul a csend billentyűje.
Arcod dombjára ül a hang,
lettél Hádész néma szeretője.

Hirtelen ellök a futam, szétszórt
ütemek közt állsz, kifosztva.
A semmi folyosójáról
torzód felköltözött a magasba.

Fekete zongora zsákmánya vagy,
fogoly lettél letakarva.
Érted szentelt virradatban
szorongok nélkülöd, elátkozva.

Oláh András

tőled loptam

kifosztottál – tested éget –
titkos vágyunk így ért véget
törekenyen és kopottan
– bár mindenem tőled loptam

gyűrött múltam – aki voltam –
kiterítve fekszik holtan
gyilkos vádak: rossz a képlet
– ma Isten is félrelépett...

crescendo

az idő kiostálta mellőled
a régi szereplőket
a fogasról elhordtak minden kabátot
elnyűttek berozsdásodtak a záruk
csak a preparált hajnalok maradtak
hogy szikkadtan fordulhass a fénybe
ha az álmok üres fiókjába
a hazugságok belenéznek

mióta elengedtelek

a szurdokban kis patak csörgedezett
egymáshoz simuló arcunkat
néztük meztelen vizében
minden olyan hibátlannak
tűnt akkor és egyszerűnek
– csak azóta kuszálódtak össze
a dolgok mióta elengedtelek
s mióta az a suta be sem fejezett
mondat – mint az abroszon szétfolyó
bor – benned foltot hagyott

Standovár Ágota

Nő a lámpák mögül

– részlet –

lepecsételve

mint elhagyott ház
a piszkos ablakon
lesnék át én is
de megállítom
a rebbenő kezét
törölni nem hagyom

bulímia

hiába indultam a fény felé
minden láblendítéssel
saját árnyékomra lépek
a hold kerekedik én sorvadok
gyomromra tett kézzel
ész nélkül habzsolom szavaidat
mégis amint nem figyelsz
befogadott mondataid
egyszerűen visszaöklendezem

Kettős benn

Mint kelesztőben a tészta, úgy dagad a csend.
Oldalának feszül most két ember.
Eggyé lágyítja őket a kovász.
Lassan körbeölel.
Fojt.
Kéz és láb.
Mozdulna.
Nem talál utat.

Pőrén

Fejtetőre érkeznek a vízcseppek.
Átváltom a kart. Erősödik a nyomás.
Gerincoszlopom mentén
ujjaidra emlékeznek
a csomóba rándult izmok.
Arcomba zubog a hideg sugár.
Apró tūzcseppek. Tūzcseppek,
ahogy mellemre érkeznek.
Hiányzik a szád.